

*Tanácsok,
időszerecségek,
érdekességek*

2020
III. negyedév

— III. negyedév —

Néhány szó a szombatiskola vezetőihez, helyetteseikhez és a tanítókhoz

A Keresztény Adventista Egyház szombati istentiszteletének első részét szombatiskolának nevezzük. Eredete és jelentése szorosan kapcsolódik a vasárnapi iskolához, amelyet a 18. században, Nottinghamban, Angliában szerveztek meg. Ezen iskolák irányadó ötlete az volt, hogy vallást tanítsanak a gyermekeknek és a fiataloknak, majd később a felnőtteknek is. Az adventisták számára egy hasonló iskolát először James White szervezett meg 1853-ban, a New York állami Rochesterben (USA). Két osztálya volt: a gyermekek és a felnőttek osztálya. Nagyon fontosnak tartották például a bibliaversek memorizálását. G. H. Bell, a Batle Creeck-i iskola első tanára, hozzájárult a szombatiskola további fejlesztéséhez. A világszintű szombatiskola osztályát 1985-ben alaposan átszervezték, amikor külön egyházi szolgálattá vált az egyházon belül, az új egyházi szolgálat részeként. Az 1995-ös Generál Konferencián tehát megszervezték egy külön részleget, amelyet elneveztek: Sabbath School / Personal Ministries Department-nek, ami magyarul: A szombatiskolai és személyes szolgálatok osztálya.

Az istentiszteletnek e részével a misszió, a bibliatanulmányozás és az ima, valamint a hívők közösségének ösztönzését szeretnénk elérni. A szombatiskola bemutatja azt az missziót, amelyet az adventista egyház helyi és globális szinten egyaránt végrehajt. A Biblia tanulmányozása és az ima minden keresztény hívő lelki életének a lényege, és ezt folyamatosan ismételni és hangsúlyozni kell a szombatiskolában. Ellenben mi társas lények vagyunk. Az ösztönzés és a támogatás egészséges formáját az adventista egyházban a szombatiskola anyagának tanulmányozásakor tehát mindenkinek meg kell éreznie és tapasztalnia. Megkérek minden gyülekezeti vezetőt, hogy külön figyelmet fordítsanak a szombatiskola látogatóira, akiknek nincsenek korábbi tapasztalataik és nem ismerik a Bibliát, hogy a megfelelő módon von-

ják be őket a szombatiskolai tanulmányozásba, hogy valamiképpen ők is hozzájárulhassanak a közös tanulmányozáshoz. Ehhez komolyabb felkészülés, valamint a Szentlélek bölcsessége és irányítása szükséges.

Amit a kezetekben tartatok az egy istentiszteleti felhasználásra készített segédanyag. A szombatiskolai bibliatanulmánytól eltérően, nincs egy meghatározott anyag az egész világ számára, amelyet lefordítanak minden országban, ahol vannak adventista gyülekezetek. Arra vágyunk, hogy ez a segédanyag hozzájáruljon a beszélgetés irányításához, a légkör megteremtéséhez, a lelki növekedéshez és a Szentírás üzenetének a jobb megértéséhez. Ti magatok tudjátok a legjobban felmérni, hogy ezek mennyire felelnek meg a gyülekezetek igényeinek.

A kihívások, melyeket a modern élet vet ki a hitnek, az egész világon érzékelhetők, és az egyházunkat, valamint a benne lévő programokat és istentiszteleteket is érinti. Mind kevesebb és kevesebb ember vesz részt a szombatiskolában, és egyre többen jönnek csak azért, hogy meghallgassák és kiértékeljék a prédikációt. Számos helyi gyülekezet küzd az tanítói óra megtartásával, valamint azoknak a megfelelő és készséges személyeknek a megtalálásával, akik a szombatiskolai anyag irányába vezetnék a beszélgetést. Minden kihívás ellenére biztosak vagyunk abban, hogy ez a munka nagy értékű a gyermekeink számára, egyben a felnőttek számára is. Ne csüggedjeteek tehát; merítsetek új erőt és folytassátok. Ha már régóta végzitek ezt a feladatot, akkor bizonyára jól jönne nektek egy kis szünet vagy pihenés. Akiket azonban nincs ki felváltson, vagy helyettesítsen, azokat bátorítani szeretnénk Pál apostol következő szavaival: „Azért szerelmes atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban” (1Kor 15,58). Nektek, akiket megbíztak a szombatiskola vezetésével, felkínáljuk a támogatásunkat a segédanyagok által, és minden más lehetséges módon. Nyugodtan lépjeteek velünk kapcsolatba, és ha szükség van rá, hívjatek fel minket, hogy támogassunk benneteket a munkátokban.

Želimir Stanić, a Délkelet-Európai Unió Szombatiskolai és személyi szolgálatának osztályvezetője.

1. MINDEN ISTENNEL KEZDŐDIK

„Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön... mindenképp Ő általa és Ő reá nézve teremtettek.” (Kol 1,16)

Az életcél keresése évezredek óta foglalkoztatta az embereket. De mi, emberek, gyakran rossz pontról indulunk - magunkból. Én-központos kérdéseket tesszük fel, például ilyeneket: Mi akarok lenni? Mit akarok az élettel? Mik a céljaim, ambícióim és álmaim a jövőmmel kapcsolatban? Ha magunkra összpontosítunk, soha nem fedezzük fel életünk célját. Így szól az Ige: „Akinek kezében van minden élő állatnak élete, és minden egyes embernek a lelke.” (Jób 12,17)

Ellentétben azzal, amit sok népszerű könyv, film és tanfolyam mond neked, önmagadat szemlélve nem fogod felfedezni az életed értelmét. Ezt már valószínűleg kipróbáltad. Nem te teremtetted meg magad, tehát nem is magyarázhatod el magadnak, hogy milyen szándékkal jöttél a világra. Ha én most megmutatnák neked egy találmányt, amelyet még nem láttál, akkor nem tudnád, mi a célja, és maga a találmány se sokat mondhatna róla neked. Csak a feltaláló vagy a felhasználói kézikönyv magyarázhatja el a találmány célját.

Hogy fogod megtudni tehát, milyen cél végett élsz? Csak két választási lehetőség van. Az egyik a találgatás. A legtöbb ember ezt választja. Találgatnak, kitalálnak valamit, elméleteznek. Amikor egy ember azt mondja: „Mindig azt gondoltam, hogy az élet...”, ez valójában azt jelenti: „Ez a legjobb, amit eddig ki tudtam találni”. A pallérozott filozófusok évezredek át vitatkoztak és gondolkodtak az élet értelmén. A filozófia fontos tárgykör és meg vannak az előnyei, de ami az élet céljának meghatározását illeti, még a legbölcsebb filozófusok is csak spekulálnak. Hugh S. Moorhead, az illinoisi Northeastern egyetem filozófiaprofesszora, írásban felvette a kapcsolatot a világ leghíresebb filozófusaival, tudósaival meg értelmiségeivel, és azt kérdezte tőlük: „Mi az élet értelme?” Közülük 250-en válaszoltak. Ezt követően könyvbe foglalta a válaszaikat és megjelentette. Egyesek elmondták a legjobb javaslataikat, mások beismerték, hogy csak kitalálták az élet értelmét, ismét mások elég őszinték voltak ahhoz, hogy beismerjék, hogy fogalmuk sincs, mi lehet az élet értelme. Valójában számos híres

értelmiség kérte Moorhead professzort, hogy ha ő felfedezné az élet értelmét, akkor egy levélben ossza meg vele.

Egy alkalommal eltévedtem a hegyekben. Amikor megálltam, hogy megkérdezzem, hogyan jutok el a táborba, azt mondták nekem: „Innen nem juthatsz el oda. A hegy túloldalán kell elindulnod.” Az élet értelmét se fedezheted fel – önmagadból kiindulva. Istennel kell elkezdened, az Alkotóddal. Létezel, mert Isten is úgy akarja. Isten az Ő céljára teremtett téged. Míg ezt meg nem érted, nem lesz értelme az életednek. Csak Istenben fedezhetjük fel eredetünket, identitásunkat, jelentőségünket és sorsunkat. Minden más út zsákutcába vezet. A találmány célja felfedezéséhez a legegyszerűbb megkérdezni a feltalálót. Ugyanez vonatkozik életed céljának felfedezésére: kérdezd meg Istent. Isten nem hagyott minket bizonytalanságban, hogy a sötétben tapogatózzunk. A Szentírásból világosan megtudjuk, hogy az életünk értelmét a Krisztussal való közösségben ismerjük meg.

2020. július 11.

2. NEM VÉLETLENÜL LÉTEZEL

„Így szól az Úr, teremtőd és alkotód anyád méhétől fogva...” (Ésa 44,2a)

Nem véletlenül létezel. A születésed nem volt hiba vagy baleset, és az életed sem véletlen. A szüleid talán nem terveztek, de Isten igen. Egyáltalán nem lepte meg Őt a születésed. Valójában Ő várt rá. Az Ige azt mondja: „Nem volt elrejtve előtted az én csontom, mikor titokban formáltattam és idomítottam” (Zsolt 139,15). „Látták szemeid az én alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva: a napok is, amelyeken formálatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök” (Zsolt 139,16). Isten szándéka figyelembe veszi az emberi tévedést és még a bűnt is. Isten soha semmit sem tesz véletlenül, és soha nem hibázik. Meg van az oka annak, hogy mit miért teremtett. Isten minden növényt, minden állatot tervezett, és minden embert úgy teremtett, hogy legyen neki célja. Istent a szeretet motiválta arra, hogy téged megteremtson. Az Igében azt olvassuk: „Aszerint, amint

magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek” (Eféz 1,4).

Isten már a világ teremtése előtt gondolt rád. Valójában azért is teremtette meg a világot! Isten azért teremtette meg a bolygónkat, hogy lakhassunk rajta. Mi vagyunk az Ő szeretetének tárgya, és minden teremtménye közül a legértékesebb. A Bibliában ezt áll: „Az ő akarat szült minket az igazságnak igéje által, hogy az ő teremtményeinek valami zsengeje legyünk” (Jak 1,18 – STL). Ennyire szeret és értékelt az Isten! Isten nem hazárdjátékos; mindent nagy pontossággal tervez. A fizikusok, biológusok és más tudósok minél jobban megismerik az univerzumot, annál jobban megértjük, mennyire tökéletes hely ez a mi életünkhöz, és mennyire rendelkezik mindazzal, amire szükség van ahhoz, hogy az ember rajta élhessen. Dr. Michael J. Denton, Az új-zélandi Otago Egyetem emberi molekuláris-genetika kutatócsoportjának igazgatója, a következő megállapítást tette: „A biológiai kutatások során rendelkezésre álló összes bizonyíték csak az állítás lényegét támasztja alá (...), hogy az egész kozmoszt úgy tervezték, mint egészet, amely létezésének az alapvető oka és célja: az élet meg az emberi faj”. Ezt a Biblia már évezredekkel korábban megmondta: „Ő az Isten, aki alkotta a földet és teremtette azt és megerősítette; nem hiába teremtette azt, hanem lakásul alkotta” (Ésa 45,18).

Milyen célja volt Istennek? Miért tette mindezt és fárasztotta magát azzal, hogy létrehozza a számunkra egy világegyetemet? Azért mert Ő egy szerető Isten. Ez a szeretet felmérhetetlen, és egyszersmind biztos. Isten szeretetből alkotott téged! Szeretetre méltónak teremtett. Erre az igazságra építsd az életed. A Szentírás ezt üzeni nekünk: „... Isten a szeretet”. Nem azt mondja, hogy Isten tud szeretni. Ő maga a szeretet! A szeretet az Isten jellemének a lényege. A Szentháromság közösségében tökéletes szeretet uralkodik, tehát Istennek nem volt különösebb szüksége arra, hogy téged megalkosson. Nem nyomasztotta Őt az egyedüllét. Csak kifejezésre akarta juttatni az Ő szeretetét. Isten ezt üzeni: „Hallgassatok rám, (...) akiket magamra raktam anyátok méhétől fogva, és hordoztalak születésetek óta; vénségetekig én vagyok az, és megöszülésetekig én visellek; én teremtettem és én hordozom, én viselem és megszabadítom.” (Ésa 46,3)

3. AMIKOR ISTEN TÁVOLINAK TŰNIK

„En pedig várom az Urat, aki elrejté orcáját Jákób házatól, és benne bízom.” (Ésa 8,17)

Isten valóságos, függetlenül attól, hogy érzel. Könnyű dicsőíteni Istent, ha az életedben minden jól megy, amikor van ételed, barátod, családod, egészséged és boldog vagy. De a körülmények nem mindig kellemesek. Akkor hogyan kell imádni Istent? Mit teszel, amikor neked úgy tűnik, hogy Isten több millió fényév távolságra van tőled? Az Isten dicsőítésének legnagyobb mértéke az, amikor a fájdalom ellenére dicsőítjük Őt; amikor a bajban is hálát adunk neki; amikor a kísértések között is hiszünk; amikor a szenvedések közepette is bízunk benne és akkor is szeretjük, amikor távolinak tűnik. A barátságot gyakran próbára teszik az elválások, és amikor csend alakul ki körülöttünk; vagy fizikailag távol vagyunk, vagy nincs alkalmunk beszélgetni. Az Istennel való barátkozásod idején nem fogod mindig érezni a közelségét. Philip Yancey bölcsen megjegyezte: „Minden kapcsolatban létezik a közeledés és létezik az eltávolodás; így vagyunk Istennel is, akár a közeledés, akár az eltávolodás pillanatait éljük, az óra ingája tovább leng”.

Az eltávolodás pillanataiban nehéz Őt imádnunk. Annak érdekében, hogy éretté váljon az Istennel való barátságod, Isten próbára teszi azt a látszólagos elválasztottság időszakaival, amikor számodra úgy tűnik, hogy elhagyott vagy elfelejtett. Úgy tűnik, hogy Isten több millió fényév távolságra van tőled. János apostol úgy beszél a lelki aszály, a kétség és az elidegenedés napjairól, mint a „lelki éjszakáról”. Henry Nouven „távollét-szolgálat” napjainak hívja őket. A. V. Tozer ezeket a napokat „éjszakai szolgálatnak” nevezi. Mások azt mondják ez az „elhidegült szív” napjai. Jézuson kívül, Dávid szorosabb barátságot kötött Istennel, mint bárki más. Isten örömmel nevezte őt „szívem szerint való férfit”-nak. Dávid mégis gyakran morgott Isten látszólagos távolléte miatt. „Uram, miért állasz távol? Miért rejtőzöl el a szűkség idején?” „...Miért hagyta el engemet? Távol van megtartásomtól jajgatásomnak szava” (Zsolt 22,2). „Miért vetettél hát meg engemet?” (Zsolt 43,2). Isten persze nem hagyta magára Dávidot, ahogy téged

sem fog magadra hagyni. Lépten-nyomon azt ígérte: „El nem hagylak téged, sem el nem maradok tőled” (Józs 1,5).

Isten nem ígérte: „mindig érezni fogod a jelenléteket”. A Biblia valójában arról beszél, hogy Isten „elrejtí ordáját” előlünk. Vannak pillanatok az életedben, amikor úgy tűnik, hogy Isten elveszett valahol az „akció” közepette. Floyd McClung erről így ír: „Egy reggel felébredsz, és minden lelki érzésed eltűnt belőled. Imádkozol, semmi. Megfedded az ördögöt, nincs változás. ... A barátok imádkoznak érted. ... Bevallod minden bűnödöt, ami eszedbe jut; körbejáród az ismerősöket és mindegyiküktől bocsánatot kérsz. Böjtölsz is. ... Még mindig semmi. Elkezdesz azon gondolkodni, mennyi ideig fog tartani ez a lelki csend? Napokig? Hetekig? Hónapokig? Vége lesz egyáltalán? ... Az a benyomásod, hogy imáid a plafonig se jutnak. Nagy bánatosan felkiáltasz: „Mi baj van velem?” Az igazság az, hogy semmi bajod! Ez csupán az Istennel való barátságod összetevő része. Ezen minden keresztény átesik – legalább egyszer. Fájdalmas és zavarba ejtő, de szükség van rá. Ennek ismerete nyújtott reményt Jóbnak, amikor nem érezte Isten jelenlétét. Azt mondta: „Ámde kelet felé megyek és nincsen ő, nyugat felé és nem veszem őt észre. Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom; jobb kéz felől rejtőzködik és nem láthatom. De ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem, úgy kerülnék ki, mint az arany.” (Jób 23,8-10).

Amikor úgy tűnik, hogy Isten eltávolodott, talán azt gondoldod majd, hogy haragszik rád, vagy büntet téged valamely bűnöd miatt. Az igazság az, hogy a bűn valóban akadályozza az Istennel való kapcsolatunk elmélyítését. Engedetlenségünk, veszekedős lelkületünk, elfoglaltságunk, a világgal való barátkozásunk és más bűnök révén szomorítjuk Istennek Szent Lelkét, és „hűtjük” az Istennel való kapcsolatunkat. Az elutasítás és az Istentől való elidegenedés érzésének semmi köze sincs a bűnhöz. Mindnyájunknak szembe kell néznie ezzel: továbbra is szeretni fogod Őt, hinni fogsz Neki, engedelmeskedsz és dicsőítéd Istent akkor is, ha nem érzed a jelenlétét, vagy nem rendelkezel látható bizonyítékokkal arról, hogy jelen van és munkálkodik az életében? A keresztények által leggyakrabban elkövetett hiba Isten dicsőítésében az, hogy élményt keresnek benne, nem pedig az Istent. Arra számítanak, hogy különleges érzések fognak jelentkezni náluk, és ha úgy lesz, akkor arra a következtetésre jutnak, hogy dicsőítették

Istent. Tévedés! Valójában Isten gyakran eltávolítja az érzéseinket, nehogy elkezdjünk függni tőlük. Érzésekre várni, akár az Istennel való bizalmas kapcsolatunkban is, nem istencicsőítés.

2020. július 25.

4. ÖRÖK ÉLETRE TEREMTVE

„Szépen megalkotott mindent a maga idejében, az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta...” (Prédikátor 3,11 - Revideált Károly Biblia)

Az élet nem az, aminek látszik. Az élet az igazi „színjáték” főpróbája. Az örökkévalóságban sokkal több időt fogsz eltölteni, mint itt. A Föld egy színpad, iskolai előkészítő, az örök élet próbája. A mérkőzés előtti edzés; bemelegítés a verseny előtt. Ez az élet felkészülés a következőre. Itt a legjobb esetben is száz évig élhetsz, az örökkévalóságban pedig örökre. Ahogy sir Thomas Brown is észrevette, a földi életed „az örökkévalóságnak csupán egy kis zárójeles része”. Örök életre teremtettél.

Azt mondja az Ige: „Az örökkévalóságot is az emberi értelem elé tárta” (Préd 3,11 – ÚF). Van benned egy veled született ösztön, amely a halhatatlanságra törekszik. Ennek oka az, hogy Isten az Ő képmására alkotott téged, hogy örökké élj. Habár tudjuk, hogy egyszer mindenki meghal, a halált mégis természetellenesnek, igazságtalanságnak tartjuk. Azért érezzük úgy, hogy örökké kellene élnünk, mert Isten így véste az agyunkba. Egy nap a szív megszűnik dobogni. A test kiég és befejeződik a földi életed, de itt még nem muszáj, hogy vége legyen. A Szentírás a földi testünket „sátornak” nevezi, az új testünkről pedig úgy beszél, mint „házról”. Az Igében ezt olvassuk: „Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben” (2Kor 5,1). Ebben az életben sok választási lehetőségünk van, az örök életet illetően viszont csak kettő: örök élet Istennel, vagy örök halál. Az Istennel való földi közösséged az Istennel való örök közösséged meghatározója. Ha megtanulod szeretni Jézust és megtanulsz hinni Isten Fiának, meghívnak

téged az örök életbe. Másfelől, ha elveted a szeretetet, a megbocsátást, az üdvösséget, örökre távol maradsz Istentől.

Clive S. Lewis mondta: „Kétféle ember létezik: azok, akik azt mondják Istennek: „Legyen meg a Te akaratod”, és azok, akiknek Isten azt mondja: „Jól van, legyen ahogy te akarsz””. Sajnos sokan örökre istentelenek maradnak, mert úgy döntöttek, hogy nélküle élnek itt a földön. Amikor majd teljesen megérted, hogy nem csak ez a jelenlegi élet létezik, és amikor rájössz, hogy az élet csak az örökkévalóság előkészítése, akkor majd másképp fogsz élni. El kezdesz élni az örökkévalóság fényében, és ez kiszínezi minden kapcsolatod, feladatod és helyzeted. Hirtelen sok olyan tevékenység, cél, sőt, probléma is, amely addig fontosnak látszott, egyszerre majd jelentéktelenné, kicsivé és értéktelenné válik. Isten közelében minden más leértékelődik. Amikor az örökkévalóság világosságában élsz, megváltozik az értékrended. Bölcsebben felhasználod az időd és a pénzed. A dicsőségnél, gazdagságnál, az elért eredményeknél és a szórakozásnál is jobban fogod értékelni az emberekkel való kapcsolatodat. A prioritásaidat meghatározod. Már nem fontos számodra, hogy lépést tarts a trendekkel, a divattal és a népszerű értékekkel. Az örökkévalósággal összehasonlítva az életünk csak egy szempillantásnyi idő, melynek azonban örök következményei vannak. Földi életvitelünk meghatározza örök sorsunkat. Talán úgy tűnhet, hogy kevés időt kaptunk; de ennyi éppen elegendő a helyes döntés meghozásához.

2020. augusztus 1.

5. ISTEN SZEMSZÖGÉBŐL TEKINTENI AZ ÉLETRE

„Nem olyannak látjuk a dolgokat amilyenek, hanem olyannak, amilyenek mi vagyunk.” (Anais Nin)

Ahogy tekintesz az életre, úgy alakítod az életedet. Az életben meghozott döntéseid határozzák meg a sorsodat. A jövőképed mindenképpen hatással lesz arra, hogyan töltöd az időd, hogyan költöd a pénzed, hogyan aknázod ki a tehetséged és hogyan fogod értékelni a barátaidat. Az egyik legjobb módja mások megértésének az, ha

megkérdezed őket: „Te hogyan tekintesz az életedre?” Meg fogod látni, hogy ahány ember, annyi féle a válaszuk. Azt mondták nekem, hogy az élet cirkusz, aknamező, csúszda, rejtély, szimfónia, utazás és tánc. Ha téged kérdeznének az élet felől, neked milyen kép ugrana be? Ez a kép a te életed metaforája. Ez egy életkép, amelyhez tudatosan vagy tudattalanul tartod magad. Így írtad körül az életet, és azt, amit vársz tőle.

Az emberek gyakran úgy fejezik ki az élethez való hozzáállásukat, hogy bizonyos ruhákat, ékszereket viselnek, bizonyos márkájú autót vezetnek, speciális frizurát, matricákat és még tetoválást viselnek. A kifejezetlen elképzelés az életről jobban érinti az életed, mint gondolnád. Meghatározza az elvárásaid, az értékeid, a kapcsolataid, a céljaid és a prioritásaid. Például, ha úgy gondolod, hogy az élet szórakozás - az életed alapértéke a szórakozás lesz. Ha úgy gondolod, hogy az élet verseny, akkor értékelni fogod a sebességet, és valószínűleg egész idő alatt sietni fogsz valahova. Ha úgy gondolod, hogy az élet maratoni verseny, akkor értékelni fogod a kitartást. Ha úgy gondolod, hogy az élet harc vagy játék, akkor a győzelem nagyon fontos lesz számodra. Te hogyan tekintesz az életre? Talán egy téves életképre alapozod az életedet. Ahhoz, hogy teljesíthesd a célt, amelyért Isten teremtett téged, ellen kell állnod az általánosan elfogadott bölcsességnek, és helyettesítened kell az élet bibliai elképzeléseivel. A Szentírás üzenete így hangzik: „És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12,2).

A földi élet egy megelőlegezett bizalom. Ez egy jó bibliai hasonlat az életet illetően. A földön töltött időnk, az erőnk, az intelligenciánk, a lehetőségeink, a barátságaink és az eszközeink Isten ajándékai, és Ő ránk bízta őket, hogy gondoskodjunk róluk és kezeljük őket. Mi az Istentől kapott dolgok kezelői vagyunk. A kormányzás e koncepciója azzal a felismeréssel kezdődik, hogy Isten mindennek és mindenkinek a tulajdonosa. Az Ige azt mondja: „Az Úr é a föld s annak teljessége; a föld kerekége s annak lakosai” (Zsolt 24,1). Tehát kérdezd meg magadtól, mit tegyek a rám bízott ajándékokkal? Hogyan használjam őket?

6. AZ ÉLET MULANDÓ

„Jelentsd meg Uram az én végemet és napjaim mértékét, mennyi az? Hadd tudjam, hogy milyen múlandó vagyok.” (Zsolt 39,4)

E földi élet mulandó. A Biblia tele van metaforákkal, amelyek a földi élet rövid, átmeneti természetéről szólnak. Az életről ilyen leírást ad: köd, gyors futás, lélegzet és füst. A Biblia azt mondja: „Mert mi csak tegnapiak vagyunk, és semmit nem tudunk, mert a mi napjaink csak árnyék e földön” (Jób 8,9). Hogy a lehető legjobban kihasználhasd az életet, két igazságról nem szabad elfeledkezned: 1) az örökkévalósággal összehasonlítva az élet rendkívül rövid; 2) ez a Föld csupán ideiglenes lakóhelyünk. Itt nem leszel sokáig, tehát ne kötődj ide túlságosan. Kérd meg Istent, segítsen neked, hogy úgy tekinthess az életre, ahogy Ő. Dávid király így imádkozott: „Add tudtomra, Uram, életem végét, meddig tart napjaim sora, hadd tudjam meg, milyen mulandó vagyok!” (Zsolt 39,5 – ÚF). A Biblia a földi életet sokszor az idegen országban történő ideiglenes tartózkodással hasonlítja össze. Ez nem az állandó otthonod vagy a végső rendeltetési helyed. Te csak egy vándor vagy, csak egy látogató. A Biblia olyan szavakat használ, mint például: idegen, vándor, utazó, jövevény, vendég és látogató, hogy leírja ezt a rövid földi tartózkodást. Isten azt mondja, hogy az Ő gyermekeinek másként kell tekinteniük az életre, mint a hitetleneknek, „kik mindig a földiekkel törődnek. Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk” (Fil 3,20). Képzeld el, hogy a te országod felkér, hogy legyél egy ellenséges ország nagykövete. Először is nyelvet kellene tanulnod, alkalmazkodnod kell bizonyos szokásokhoz, és elfogadnod a kulturális különbségeket a küldetésed céljának betöltése végett. A feladat teljesítéséhez összeköttetésbe kell lépned ezekkel az emberekkel és felépítened velük a kapcsolatot. De tegyük fel, hogy túl jól adaptálódtál, és hogy valahogy beleszeretted ebbe az országba, és a hazád elé helyezted. Hűséged és elkötelezettséged megváltozik. A nagykövet szereped gyanússá válik. Ahelyett, hogy a saját országod képviselnéd, ellenséggént kezdenél viselkedni. Áruló lennél. A Biblia azt mondja: „Mi tehát Krisztus követségében járunk” (2Kor 5,20 – KNB).

Szomorú, de sok keresztény elárulta a királyát és a királyságát. Indokolatlanul arra a következtetésre jutottak, hogy mivel a Földön élnek, ez az örök otthonuk. Nem így van! Az Ige világosan megmondja: „Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek” (1Pét. 2,11). Isten arra figyelmeztet bennünket, hogy ne ragaszkodjunk túlzottan a bennünket körülvevő dolgokhoz, mert ideiglenesek. Azt mondták nekünk, hogy „akik a világ dolgaival foglalkoznak, (úgy éljenek) mintha nem merültek volna el bennük, mert e világ jelen formája elmúlik” (1Kor 7,11 – STL). A földön töltött idő csupán az élettörténeted része. A többi fejezetek már a mennyben íródnak. Ahhoz, hogy a Földön idegenként élhess, hitre van szükséged. Van-e hited?

2020. augusztus 15.

7. AZ ISTENDICSŐÍTÉS LÉNYEGE

„Hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek.” (Róm 6,13)

Az istendicsőítés lényege: megadni magunkat. A „megadás” nem egy közkedvelt szó, nem szeretjük, majdnem annyira, mint az „alávet” szót. Valamilyen veszteségre utal; csakhogy senki nem akar vesztes lenni. A megadás szó azt a kellemetlen képet idézi fel, amikor valaki elismeri a vereségét a harcban, a játék elvesztését vagy egy erősebb ellenfélnek való átadását. Ezt a szót szinte mindig negatív összefüggésben használják. A bűnözőket is átadják a hatóságoknak. A mai versenykultúrában azt tanítják, hogy soha ne adjuk fel a harcot és ne hátráljunk meg - tehát nem sokat hallunk a „megadásról”. Amikor a győzelem a lényeg, a megadás elképzelhetetlen. Inkább a nyeresőről, a sikerről, a felülkerekedésről és a legyőzésről beszélünk, mint a megadásról, az alávetettségről, az engedelmességről és az átadásról. De mégis, a megadás az istendicsőítés lényege. Ez a természetes válasz az Isten – irántunk tanúsított – csodálatba ejtő szeretetére és kegyelmére. Megadjuk (átadjuk) magunkat neki, nem félelemből vagy kötelesség-

ből, hanem szeretetből. „Mi szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!” (1Ján 4,19).

Isten valódi dicsőítésére – amikor a kedvébe járunk – akkor kerül sor, amikor teljes mértékben átadjuk magunkat Istennek. Önmagunk átadása Istennek: elsősorban ez az istendicsőítés lényege. Ezt az átadási cselekedetet sokféleképpen nevezhetjük: a megszentelődés; Jézusnak, a mi Urunkká tétele, a keresztünk felvétele, az önmagunknak való meghalás, magunk átengedése a Szentlélek vezetésének. A legfontosabb: megtenni; nem csak megnevezni. Isten az életedet kéri – teljes egészében. Kilencvenöt százalék nem elég. Az Istennek való átadást három dolog tudja megakadályozni: a félelem, a büszkeség és a tanácstalanság. Nem tudjuk felfogni, mennyire szeret minket Isten, hanem egyedül akarjuk az életünket kormányozni, és az átadás szót tévesen magyarázzuk.

Hihetek Istennek? Az átadás alapvető összetevője a bizalom. Nem fogod átadni neki magad mindaddig, amíg nem bízol meg benne; viszont nem tudsz bízni benne mindaddig, amíg jobban meg nem ismered. A félelem gátolja a teljes átadásunkat, de a szeretet elűzi a félelmet. Minél jobban megérted, mennyire szeret téged Isten, annál könnyebben átadod neki magad. És honnan tudod, hogy Isten szeret téged? Már sok bizonyítékát adta: Isten elmondja, hogy szeret; a szeme mindig rajtad van; életed minden apró részére gondja van; képessé tesz arra, hogy élvezd az életet; jó tervei vannak az életteddel kapcsolatban; megbocsát neked; hosszan tűr éretted. Isten sokkal jobban szeret téged, mint ahogy te azt el tudod képzelni. Szeretetének legnagyobb bizonyítéka az Isten Fiának feláldozása. „Az Isten pedig a mi hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt” (Róma 5,8). Ha szeretné tudni, mennyire fontos vagy Istennek, nézz Krisztusra, aki a keresztről, kitárt karokkal üzeni neked: „Nagyon szeretlek! Inkább meghalok, minthogy nélküled éljek.”

8. ISTEN LEGJOBB BARÁTJA LENNI

„Mert ha (...) megbékéltünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megtartatunk az ő élete által minekutána megbékéltünk vele.” (Róm 5,10)

Isten a legjobb barátod akar lenni. Istennel való kapcsolatodnak számos különféle szempontja van: Isten a Teremtő, Úr és Mester, Bíró, Megváltó, Atya, Üdvözítő és így tovább. A leglenyűgözőbb igazság azonban ez: a mindenható Isten a barátod akar lenni! Édenben Isten ideális kapcsolatát látjuk az emberrel: Ádám és Éva élvezhették az Istennel való szoros barátságot. Nem voltak rituálék, szertartások vagy modern vallási jellemzők, csak egy egyszerű, szeretetkapcsolat Isten és az általa megteremtett ember között. Ádám és Éva, büntudat és féltelenség akadály nélkül élvezte Isten társaságát, és Isten is az ő társaságukat. Arra teremtettünk, hogy Isten állandó jelenlétében éljünk, de a bukás után ez az ideális kapcsolat tönkrement. Az Ószövetség idején csak néhány embernek volt a kiváltsága, hogy a Isten barátainak nevezte őket. Mózesről és Ábrahámról találjuk feljegyezve, hogy „Isten barátjának neveztetett”. Dávidról azt mondta Isten, hogy „szívem szerint való férfiú”, de Jób, Énok és Noé is közeli kapcsolatban volt Istennel. A templom függőnye, amely az Istentől való elválasztottságunkat ábrázolta, fentről lefelé széthasadt, jelezve, hogy ismét lehetővé vált az Istennel való közvetlen kapcsolatteremtés. Az ószövetségi papokkal szemben, akik órákat töltöttek azzal, hogy felkészüljenek az Istennel való találkozásra, mi most bármikor felkereshetjük Istenünket. A Biblia azt mondja: „Nemcsak pedig, hanem dicsekedünk is az Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést nyertük” (Róma 5,11). Az Istennel való barátkozás csak Isten kegyelméből és Krisztus áldozata révén lehetséges. „Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által” (2Kor 5,18). Ahogy egy lelki ének szövege is mondja: „Ó, mily hű barátunk Jézus”.

Jézus kijelentette: „Nem mondalak többé titeket szolgálóknak; mert a szolga nem tudja, mit cselekszik az ő ura; titeket pedig barátainak mondom; mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek” (Ján 15,15). A „barátaim” szó ebben a bibliaversben

nem egyszerű ismeretséget jelent csupán, hanem szoros, bizalommal teljes kapcsolatot jelöl. Ugyanezt a szót használják még az esküvőn a násznagy megjelölésére, meg a király közeli, megbízható barátai szűk körének megjelölésére is. A királyi udvar személyzetének tartaniuk kell az előírt távolságot a királytól, de a bizalmas barátok szűk köre szoros kapcsolatot tarthat fent vele, a király elé állhatnak és bizalmas információkkal is rendelkezhetnek. Nem igazán értem, hogy Isten miért szeretné a barátságomat, de az Ige azt mondja, hogy Isten barátokozni akar velem. Isten valóban arra vágyik, hogy bizalmas ismerősei legyünk. Valójában pontosan azért tervezte meg az univerzumot és készítette elő a történelmet, valamint az életünk részleteit, hogy a barátai lehessünk. A Biblia szerint: „Az ő műve, hogy az egytől származó egész emberi nem lakja a teljes földkerekséget. Ő szabta meg tartózkodásuk meghatározott idejét és határait, hogy keressék Istent, hátha megérik őt és megtalálják – bár nincs messze egyiküktől sem.“ (ApCsel 17,26-27 – KNB). És Isten megismerése, aki ismer és szeret minket, a mi legnagyobb kiváltságunk; megismerni és szeretni egymást – Isten ennek örül a legjobban. Azt mondja az Úr: „...azzal dicsekedjék, a ki dicsekedik, hogy értelmes és ismer engem (...), mert ezekben telik kedvem” (Jer 9,23).

2020. augusztus 29.

9. DÖNTS ÚGY, HOGY ŐSZINTE LESZEL ISTENNEL

„Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.“ (Jakab 4,8)

Az Isten iránti őszinteség mellett kell döntenem. Az Istennel való mélyebb barátság sarokköve a teljes őszinteség a hibáidat és érzéseidet illetően. Isten ragaszkodik a teljes őszinteséghez. Isten egyik barátja sem volt tökéletes a Bibliában, mind vétkeztek, mind elveszítették Isten dicsőségét. Ha a tökéletesség lenne az Istennel való barátság megkezdésének a feltétele, akkor soha nem lehetnénk az Ő barátai.

Szerencsére, Isten kegyelmének köszönhetően, Jézus még mindig „a bűnösök barátja”. A Szentírásban Isten barátai őszintén beszéltek az érzéseikről, gyakran panaszkodtak, később bírálták, vádolták sőt

vitába szálltak a Teremtőjükkel. Úgy tűnik, hogy Isten nem bánta ezt a nyitottságukat; valójában ösztönözte azt. Isten megengedte Ábrahám-nak, hogy kifaggassa Őt, és kihívja őt Sodoma városának elpusztítása-kor. Ábrahám untatta Istent, amikor állandóan azt kérdezgette, hogy mit fog tenni a város megkímélése érdekében, és tárgyalt Istennel, az igazak számát ötvenről tízre csökkentve. Isten figyelmesen meghall-gatta Dávidot, amikor Őt igazságtalansággal, árulással és hűtlenség-gel vádolta. Isten nem bántotta Jeremiást, amikor azt panaszolta, hogy Isten elárulta őt. Jóbnak megengedte, hogy kiöntse lelke keserűségét a kísértés során, és végül Isten megvédte Jóbot az őszintesége végett, viszont megfeddte Jób barátait, mert nem voltak őszinték. Isten azt mondta nekik: „Haragom felgerjedt ellened és két barátod ellen, mert nem szóltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób.... Jób pedig, az én szolgám, imádkozzék ti érettetek” (Jób 42,7).

A nyílt barátság egyik figyelemre méltó példájában Isten őszintén undorodott Izrael engedetlensége miatt. Azt mondta Mózesnek, hogy megtartja az ígétét, hogy az izraelitáknak adja a megígért földet, de egy lépéssel tovább nem ment velük a pusztában! Istennek elege volt, és megengedte Mózesnek, hogy pontosan tudja, hogyan érzi magát. Mózes, aki Isten „barátjaként” beszélt, ugyanolyan őszintén válaszolt és megosztotta vele a véleményét. Elfogadhat-e Isten tőled is ilyen nyi-tott, erős őszinteséget? Tökéletesen! Az igazi barátság a nyitottságra épül. Amit mi talán szemtelenségnek tartanánk, Isten őszinteséggé fordítja. Isten hallgatja barátai szenvedélyes szavait; megunta a kiszá-mítható, vallásos kliséket. Ha Isten barátja akarsz lenni, akkor őszin-tének kell lenned Istennel, megosztva Vele igazi érzéseidet, és nem azt, amit gondolsz, hogy kellene érezned vagy mondanod. Valószínűleg be kell majd vallanod Isten elleni rejtett haragod vagy felháborodásod az élet bizonyos területein, ahol becsapottnak vagy csalódottnak érzed magad. Amíg nem leszünk annyira érették, hogy megértsük, hogy Is-ten mindent a javunkra fordít, addig helyet adunk a haragunknak a megjelenésünk, az eredetünk, a megválaszolatlan imáink, a múltbeli sérelmeink, stb. miatt, amelyet mi személyesen megváltoztatnánk, ha Isten helyén lennénk. Az emberek gyakran Istent hibáztatják a mások-tól kapott sebek miatt. Ez az, amit William Backus az ember és az Isten közötti „rejtett szakadéknak” nevez. Az elkéseredettség a legnagyobb akadálya az Istennel való barátságnak: Miért barátkoznék Istennel,

amikor Ő mindezt megengedi? Az ellenszere, természetesen, annak a megértése, hogy Isten mindig az érdekedben tesz, még akkor is, ha fáj és nem érted. De a haragod szabadon engedése és az érzéseid feltárása az első lépés a gyógyulás felé. A Bibliában sok ember így tett; mondd el Istennek, hogy pontosan hogyan érzed magad.

Annak érdekében, hogy a nyílt őszinteségbe vezessen minket, Isten zsoltárokat adott nekünk - a dicsőítés kézikönyvét -, amelyek tele vannak dicsérettel, sírással, kételkedéssel, félelemmel, haraggal és nagy lelkesedéssel, hálaadással, dicsőítéssel és hittel egybekötve. Megtaláljuk tehát bennük az összes lehetséges érzéseket. Amikor Dávid és mások beismerővallomását olvasod, megérted Isten szándékát, hogy te is úgy dicsőítsd Őt, hogy ezekből az érzésekből semmi ne maradjon benned. Elmondhatod-e te is, Dávidhoz hasonlóan: „Kiöntöm előtte panaszomat, elmondom neki nyomorúságomat” (Zsolt 142,7). Biztató, hogy tudjuk, hogy Isten összes közeli barátjának: Mózesnek, Dávidnak, Ábrahámnak, Jóbnek és másoknak is voltak kételyekkel teljes időszakai. Ahelyett, hogy a félelmeiket istenféltő klisékkel fedték volna el, nyíltan kifejezték és közzétették őket. A kétségek kifejezése néha az első lépés az Istenhez való közeledés következő szintje felé. Ezért légy őszinte Istennel.

2020. szeptember 5.

10. AZ ISTEN CSALÁDJÁHOZ VALÓ TARTOZÁS

„Mert illendő vala, hogy akiért minden és aki által minden, sok fiakat vezérelvén dicsőségre, az ő idvességök fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé.” (Zsidók 2,10)

Isten családjának tagjaként teremtett meg téged. Isten családot akart, és megteremtett, hogy te is a családjá része legyél. Ez Isten célja az életeddel, amit még a születésed előtt eltervezett. Az egész Biblia egy jelentés Istenről, aki létrehoz egy családot, amelyet szeretni fog, és ad neki tiszteletet és örök uralmat Ő vele. Azt olvassuk, hogy „eleve elhatározta, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratjának jó kedve szerint” (Eféz 1,5).

Mivel Isten a szeretet, értékeli a rokonságot. Természete: rokoni, tehát a családhoz kapcsolódó szavak képviselik Őt: Atya, Fiú és Lélek. A Szentháromság Isten kapcsolata önmagával. Ez egy tökéletes példa a harmonikus kapcsolatokra, és foglalkoznunk kell a mélyebb értelmével. Isten mindig is a szeretetkapcsolatban létezett, tehát soha nem volt egyedül. Nem volt szüksége családra, de Ő családot akart. Tehát elkészítette azt a tervet, hogy létrehozzon minket és beiktasson bennünket a családba, majd megossa velünk mindazt, ami a birtokában van. Ezt örömmel teszi.

A Biblia azt mondja: „Az ő akarata szült minket az igazság igéje által, hogy mintegy első zsengeje legyünk teremtményeinek” (Jak 1,18 – ÚF). Amikor hiszünk Krisztusban, Isten az Atyánkká válik, mi a gyermekeivé, más emberek meg a testvéreinkké. Minden embert Isten teremtett, de nem mind Isten gyermeke. Az Isten családjába való belépés egyetlen módja az újjászületés. Első születéssel az emberi család részévé válsz, de a második születéssel Isten családjának tagjává lehetsz. Isten „az ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pét 1,3).

Az Isten családjához való tartozás felhívása egyetemes, de fennáll egy feltétel: a Jézusba vetett hit. A Biblia szerint: „Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által”. Pál apostol, amikor csak megállt, hogy szemlélje Isten örök szándékait, mindnyájunkkal, mindig ekként kiáltott fel: „Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, Akiről neveztetik minden nemzetség, mennyen és földön!” (Eféz 3,14-15). Abban a pillanatban, amikor beleszületett Isten lelki családjába, csodálatos születésnap ajándékokat kaptál: családi nevet, családhoz való hasonlóságot, családi előnyöket, hozzáférést a bizalmas családi dolgokhoz és a családi örökséghez! A Biblia azt mondja, hogy „ha pedig gyermekek, örökösök is” vagyunk (Róm 8,17). Az Újszövetség különös hangsúlyt fektet a gazdag „örökségünkre”. Így szól: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban” (Fil 4,19).

Isten gyermekeként, osztozhatunk a család vagyonában. Itt a földön rengeteg kegyelmet, jóságot, szelídséget, dicsőséget, bölcsességet,

hatalmat és irgalmasságot kaptuk. De az örökkévalóságban még többet örökölünk, ahogy Pál apostol is mondta: „hogy tudhassátok, hogy mi az Ő elhívásának a reménysége, mi az Ő öröksége dicsőségének a gazdagsága a szentek között” (Eféz 1,18). Lényegében mit is foglal magába ez az örökség? Először is örökre Istennel lehetünk. Másodszer, teljesen megváltozva Krisztusra fogunk hasonlítani. Harmadszor, minden rossztól megszabadulunk. Negyedszer, jutalmat is kapunk a szolgálataink szerint. Ötödször, részünk lesz Krisztus dicsőségében. Micsoda örökség! Sokkal gazdagabb vagy, mint gondolnád.

2020. szeptember 12.

11. MI A LEGFONTOSABB?

„... szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból.” (1Kor 13,3)

Az életben minden a szeretet körül forog. Mivel Isten a szeretet, a legfontosabb lecke, amire meg akar téged tanítani az, hogy megtanulj szeretni. A szeretet az, amelyben a legjobban hasonlítunk Ő rá, és amely minden Istentől kapott parancsolat alapja: „Mert az egész törvény ez egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Gal 5,14). Megtanulni, hogyan kell önzetlenül szeretni – nem könnyű feladat. Ez a mi önző természetünkkel teljesen ellentétes. Ezért élethossziglani időt kaptunk ennek elsajátításához. Isten természetesen azt akarja, hogy mindenkit szeressünk, de főleg az Isten lelki családjának a tagjait. Ahogy már láttuk is, ez az élete második célja. Péter apostol mondja: „Mindenkit becsüljétek, a testvéri közösséget szeressetek” (1Pét 2,17). Jézus azt mondta, hogy a világ iránti legnagyobb bizonyoságtételünk az egymás iránti szeretetünk, amit az emberek látnak és nem a tantételek. Ő mondta: „Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (Ján 13,35). Az örökkévalóságban örökké élvezni fogjuk Isten családjának a társaságát, de előbb még van a Földön egy nehéz feladatunk, hogy felkészüljünk az örök szeretet helyére. Isten úgy képez ki bennünket, hogy „családi kötelezettségeket” ad nekünk, amelyek közül a legfontosabb az egymás szeretésének a gyakorlása. Isten azt akarja, hogy állandó, szoros kapcsolatban állj másokkal, hogy fejleszd magadban a szeretet

képességét. Nem lehet megtanulni a szeretetet, ha elszigetelten élsz. Olyan különféle emberek között kell tartózkodnod, akik irritálnak téged, hitványak és frusztráltak. A közösség révén sok igazságot megtanulunk. A szeretetnek kell lennie a prioritások koronájának, a fő célnak és a legnagyobb törekvésnek. A szeretet nemcsak életed jókora része; hanem a legfontosabb része. Nem elég azt mondani: „Az egyik dolog, amit szeretnék az életemben az, hogy szeretve legyek”, mintha az első tíz közül valamelyik lenne. Az emberbaráti kapcsolataidnak prioritásnak kell lenniük az életedben - minden másnál inkább. Miért?

- A szeretet nélküli élet értéktelen. Gyakran úgy viselkedünk, mintha az embertársi kapcsolataink olyasmik lennének, amit be kellene szorítanunk az ütemtervbe. Beszélünk arról, hogy miként kell időt találnunk gyermekeinkre, és miként lehet időt teremteni a körülöttünk lévők számára. Ez azt a benyomást kelti, hogy a kölcsönös kapcsolatok, minden más ügy mellett, az életünk részét képezik. Pál apostol hangsúlyozza, hogy ha „... szeretet nincs bennem: semmi hasznom abból” (1Kor 13,3). Az üzleti vállalkozások a személyközi kapcsolatok nagy ellensége. Lefoglal bennünket a megélhetés kérdése, a kötelezettségvállalások, a számlák fizetése, és céljaink elérése, mintha ezek a dolgok lennének az életünk céljai. De nem azok. Az élet célja, hogy megtanuljuk, hogyan kell szeretni Istent és az embereket. Az élet, szeretet nélkül nullával egyenlő.
- A szeretet örökké fog tartani. „Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet” (1Kor 13,13). A szeretet marad meg örökségbe. A mások iránti viselkedésünk hagy nyomot utánunk a földön, és nem az egészségünk vagy elért eredményeink. A haldokló emberek nem tárgyakkal kívánják körülvenni magukat. Körülöttük szeretnék látni az embereket, akiket szeretnek, és akikkel kapcsolatban állnak. Jó lenne ezt az igazságot minél előbb megtanulnunk. Ne várd meg a halálos óráját, hogy akkor kelljen rájössz, hogy semmi sem fontosabb a szeretetnél.
- A szeretetünk szerint fognak értékelni minket. Amikor átkerülsz az örökkévalóságba, mindent hátrahagysz. Csak a jellemed fogod

magaddal vinni. Ezért mondja a Biblia: „Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetélkedetlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit” (Gal 5,6). Ezt tudva azt javaslom, hogy reggel, amikor felébredsz, térdelj az ágy mellé vagy ülj az ágy szélére és imádkozz: „Istenem, ha ma semmit nem is teszek, de meg akarok győződni arról, hogy szeretlek téged és a körülöttem élő embereket, mert erről szól az élet. Nem akarom, hogy a napom tönkremenjen.” Miért adna Isten neked egy másik napot, ha ezt elfecséred?

A szeretet kifejezésének legjobb módja az idő, és a legjobb idő, hogy szeressünk, most van.

2020. szeptember 19.

12. HELY, AHOVA TARTOZUNK

„... polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.” (Eféz 2,19)

Meghívtak téged, hogy higgy valamibe és tartozz valahova. Még Éden tökéletes, bűntelen légkörében is azt mondta Isten: „Nem jó az embernek egyedül lenni”. Közösségi életre lettünk teremtve, egy társadalmi közösség, egy család részeként; és Isten szándékait egyedül senki nem tudja végrehajtani. A Szentírásban sehol sincs szó a magányos szentekről vagy lelki remetéről, akik a többi hívóktól elszigetelten, a közösségből kizártan éltek volna. Azt olvassuk, hogy egy test, egy épület, együtt-élők, örökösök, társtestűek, egy testnek, azaz egymásnak tagjai vagyunk, és az egek felhőjébe együtt fogunk felemeltetni? Soha többé nem vagy egyedül. Bár a Krisztussal való kapcsolatod személyes, Isten soha nem akarta, hogy ez csak a te magánügyed legyen. Isten családjában, kapcsolatban állsz más hívókkal, és örökre egymáshoz tartozunk. A Biblia azt mondja: „Azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk” (Róm 12,5). Krisztust követni azt jelenti, tartozni valahova, nem csak hinni valamiben. Krisztus testének tagjai vagyunk.

A tested szervei csak úgy működhetnek, ha egymással összeköttetésben állnak. Így van ez veled is, aki Krisztus testének tagja vagy. Meghatározott szereppel teremtettél, de eltéveszted az életed célját, ha nem

épülsz be egy élő testbe. A másokkal való közösség révén felfedezheted az életed szerepét. A Biblia azt mondja nekünk: „Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk“ (Róm 12,4-5).

Ha véletlenszerűen az egyik tag elválik a testtől, akkor kiszárad és elpusztul; egyedül nem képes túlélni. Így van ez veled is. Elkülönülve és levágva a keresztyény család véráramlatáról, lelki életed elszárad, és végül megszűnik. Ezért a lelki hanyatlás első tünete általában a hívő barátok elhanyagolása. Amikor nem törődünk a közösséggel, minden más szétesik. Nem csak te, egyedül képezed a Krisztus testét. Másokra is szükséged van, hogy ezt kifejezhesd. Együtt és nem külön-külön alkotjuk Krisztus testét. Csak a hétköznapi, tökéletesnek koránt sem mondható hívőkkel való, rendszeres kapcsolatápolás során tanulhatjuk meg az igazi közösséget, és tapasztalhatjuk meg az újtestamentumi igazságot: hogyan lehetünk összetartozók és egymástól függők. A bibliai közösség azt jelenti, hogy ugyanolyan elkötelezettek vagyunk egymásnak, mint Jézus Krisztusnak. Isten elvárja, hogy egymásért adjuk az életünket. Sok keresztyény, aki ismeri a János 3,16-t, nem ismeri az 1 János 3,16-t, ahol ezt olvassuk: „Ő az ő életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk odaadni életünket a mi atyánkfiaiért.” Ez az a fajta önfeláldozó szeretet, amelyet Isten elvár tőled, hogy tanúsíts más hívők iránt, hogy annyira szeresd őket, mint Jézus téged.

2020. szeptember 26.

13. A KÖZÖSSÉGI ÉLET TAPASZTALATA

„És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívattatok egy testben; és háládatosak legyetek.” (Kol 3,15)

Az élet azért lett megteremtve, hogy megosszuk valakivel. Isten szándéka az, hogy megtapasztaljuk a közösségi életet. Ezt a Biblia közösségnek nevezi. Az igazi összetartozás sokkal többet jelent a klubokban való megjelenésnél. Ez azt jelenti, hogy meg kell tapasztalnunk a közösségi életet. Ez magában foglalja az önzetlen szeretetet, az őszinte megosztást, a gyakorlati szolgálatot, az áldozatos adakozást, az együtt-

éző vigasztalást és az összes többi „egymásnak adás” parancsolatot, amelyeket az Újszövetségben találunk. A közösség témánál meg kell jegyezni, hogy fontos a közösség nagyság, azaz hogy a kisebb a jobb. Jézus is egy kisebb csoport tanítvány közösségével együtt szolgált. Választhatott volna többet is, de tudta, hogy majdnem ez a maximum, amennyit össze lehet gyűjteni és egyben foglalkoztatni is lehet. Krisztus teste, ahogy a tiéd is, valóban sok apró sejtet foglal magába. Ezért minden keresztyént be kell vonni egy kis bibliai-tanulmányozó csoportba. Mert ez az igazi összetartozás helye, nem pedig a nagy összejövetelek. Isten hihetetlen ígéretet adott az emberek kis csoportjai számára: „Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük” (Mát 18,20). Sajnos még egy kis csoportban való részvétel sem garantálja, hogy meg fogod tapasztalni az igazi összetartozást. Az eredeti közösség nem felületes és lapos csevegés. Valódi, bensőséges részvétel, néha a legkisebb részletekig. Az igazi közösség akkor jön létre, amikor az emberek őszintén elmondják, hogy kik ők valójában és mi történik velük az életben. Beszélnek sérelmeikről, felfedik érzéseiket, elismerik kudarcaikat, felfedik kétségeiket, beismerik félelmeiket, kifejezik gyengeségeiket, segítséget és imát kérnek.

A hitelesség pontosan ellentétes azzal, ami a klubokban tapasztalható. Az őszinteség és az alázat helyett színlelést, színészkedést, politizálást, erőltetett kedvességet és üres beszédet találunk. Az emberek maszkot viselnek, visszataszítóak és úgy viselkednek, mintha csakis virágok nyílnának az útukon. Ez a viselkedés az igazi közösség halálát jelenti. Csak akkor, ha őszintévé válunk életünk kérdéseiben, tapasztalhatjuk meg az igazi közösséget. A Biblia szerint: „Ha... a világoosságban járunk, amint ő maga a világoosságban van: közösségünk van egymással... Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk” (1Ján 1,8). A világ úgy véli, hogy a bizalmasságra a sötétben kerül sor, de Isten azt mondja, hogy ez a világoosságban történik. A sötétség csak arra jó, hogy elrejtse a sérelmeinket, hibáinkat, félelmeinket, kudarcainkat és hiányosságainkat. De a világoosság tükrében ezt nyíltan megvalljuk, és elismerjük, kik vagyunk valójában. A hitelesség természetesen bátorságot és higgadtságot igényel. Ez azt jelenti, hogy szembe kell néznünk a nyilvánosságra hozatal félelmével, az esetleges elutasítással és a sebeink kiújulásával. Miért vállalna valaki ilyen kockázatot? Mert ez

az egyetlen módja a lelki növekedésnek és az érzelmi egészségnek. A Biblia azt mondja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok...” (Jak 1,16). Csak akkor növekszünk, ha elfogadjuk a kockázatot; és az önmagunk meg a mások iránti őszinteség jár a legsúlyosabb kockázattal.

Az igaz közösségben az emberek megtapasztalják a kölcsönösséget, amely az „adni és kapni” művészete. Ez az egymásrautaltság.

Az igaz közösségben az emberek megtapasztalják az együttérzést. Az együttérés nem azt jelenti, hogy tanácsot adunk, vagy gyors, felületes segítséget kínálunk; az együttérés azt jelenti, hogy vigyázunk valakire és osztozunk vele a szenvedéseiben. Az együttérés így szól: „Megértem, amit átélsz, és amit érzel; hidd el, hogy se nem szokatlan, se nem különös”.

Az igazi közösségben az emberek megtapasztalják az irgalmat. A közösség az irgalmasság helye, ahol a hibákat nem fedezik, hanem fel-fedezik és eltávolítják. A közösség akkor jön létre, amikor az irgalom az igazságosságon felül kerekedik. Mindnyájunknak irgalomra van szükségünk, mert valamennyien megbotlunk és elesünk; és támogatásra van szükségünk a pályára való visszatéréshez.

Vannak más előnyök is, amelyeket egy valódi, közösség iránti elkötelezettséggel rendelkező kis csoport részeként tapasztalhatsz meg. A keresztényi életednek olyan része ez, amelyet nem szabad figyelmen kívül hagynod. A keresztények több mint 2000 éve rendszeresen gyülekeznek kis csoportokban, hogy ápolják a közösséget. Ha még soha nem voltál ilyen csoport tagja, akkor tényleg nem tudod, mit mulasztasz.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2020
Istentiszteleti használatra